

GRÀCIES, TANO!

HOMENATGE I EUCARISTIA
EN MEMÒRIA AGRAÏDA DE
MN. GAJETÀ DE CASACUBERTA I FRANCO
QUE ENS VA DEIXAR
EL 19 D'AGOST DE 2022

**Basílica de
Santa Maria del Pi**

Barcelona, 21 de gener de 2023

**Tots, totes,
sigueu benvinguts!**

Organitzen:
Parròquia de Santa Maria del Pi
i de Sant Jaume,
Família Espiritual del Pradó,
Pastoral Obrera de Catalunya i
família Casacuberta

BASÍLICA
SANTA
MARIA
DEL PI

Secretariat
Interdiocesà de
Pastoral Obrera
de Catalunya

Homenatge

Cant: Cantemus (*Voxalba*)

Lletra i música: Lajos Bardos

Testimoni de l'àmbit JOC

Què podem dir del nostre estimat Tano que encara no s'hagi dit? Segurament poca cosa més. Però deixeu-nos explicar una mica el que ha estat per a nosaltres, des que el vam conèixer a mitjans dels anys 70. Si fa o no fa, uns 45 anys.

Arribà al Vallès recent ordenat capellà, encàrrec fet per l'arquebisbe de Barcelona Narcís Jubany, coneixedor de la seva opció pel món obrer i pels pobres.

Bona part del que som com a persones, com a parella, ha estat gràcies al seu seguiment, fonamental en les nostres vides. Ha estat el consiliari, el pare, la mare, el germà i sobretot l'amic, el bon amic amb qui sempre podies comptar. Ens ha casat, ha fet el bateig i la comunió dels nostres fills. En els moments bons i en els dolents, en la mort dels pares, la crisi de parella. Sempre, sempre ha estat al nostre costat, acompanyant-nos.

En Tano sempre s'interessava per tot el que feia referència a les nostres vides. Per les famílies i la seva història, la immigració dels pares, per la nostra infantesa, per l'escola on van anar, de la feina, del cotxe que compraves, de com fer la bugada, de què mengem i de qui fa el dinar a casa, de política, de Catalunya, de l'Església o del Barça. De tot.

L'interessava tot allò que li poguessis explicar. Sempre preguntava. Sempre volia saber més de tu i els que tenies al voltant. Preguntava per tothom i ho feia amb gràcia, perquè gent com jo que no despuso per xerrar massa, em trobava molt còmode parlant del que fos. T'escoltava amb atenció però no donava peixet. Quan tenia que dir-te alguna cosa, també les deia. Sense embuts. Les fotia pel broc gros amb tendresa, amb claredat. Ho podia fer perquè ens estimava. Tenia especial sensibilitat per detectar el que necessitaves. Et recomanava lectures, exercicis en la vida o fer teràpia si calia, per curar ferides, per treure dimonis, per reconstruir-nos de nou. Ens va fer descobrir la nostra pròpia dignitat des del principi.

Durant el temps que va estar pel Vallès van ser uns anys molt intensos. Ens vam fer amics, molt amics. Amb ell hem fet RdV, Estudi d'Evangelí i

Comunitat. Junts vam riure, junts vam patir, junts vam gaudir, junts vam aprendre, junts vam créixer. Ens va fer descobrir “món”. Ens va eixamplar la mirada. Temps de creixement de la JOC arreu de Catalunya i de conèixer noves realitats i nous moviments: La Jobac, El Muec, Pobles i Comarques i finalment l'ACO.

No tenia final. Sempre apurava al màxim per saber allò que encara li quedava. No recordem que arribés mai puntual a la cita, degut precisament a aquesta fam de saber de l'altre, d'aprofitar l'estona. És veritat que tenia un caràcter fort. Però si el deixaves que sortís la primera bafarada, tot era més planer. Sabia anar al gra i al cor dels problemes.

La seva gran capacitat de treball, d'estudi, de preparació dels temes, de com anava a fons en les RdV, de com s'agafava en serio la preparació dels EdE, de les homilies. Sempre hi havia novetat. Era bon pa per a nosaltres.

“El cristianisme no és un llistat de preceptes. És l'adhesió a la persona de Jesucrist. Es tracta de conèixe'l i seguir-lo” Deia sempre.

Ha estat pel seu testimoniatge que nosaltres ens hem apropiat i conegut a Jesucrist. D'ell hem après a estimar-lo i a estimar l'Església

Aquests darrers anys de malaltia han passat molt ràpids. Voldríem potser haver-te retingut una mica més, però t'hem vist tranquil, en pau, deixant veure la teva tendresa. Has estimat amb passió a Jesucrist, que era la teva centralitat, i a pesar dels sofriments, dels fracassos i de no ser prou entès a vegades, essent i fent de capellà t'hem vist feliç.

Tano. Avui aquí donem gràcies a Déu per haver-te conegut i viscut amb tu tots aquests anys.

Dani Guixé i Maribel Viedma

Testimoni de l'àmbit Pastoral Obrera de Catalunya

En primer lloc vull donar gràcies al Tano per tots els anys que hem treballat junts. Ha estat una sort treballar al costat d'una persona que estimava tant la pastoral obrera a la que va dedicar la seva vida.

Va ser l'any 88 quan el Tano em va proposar com a alliberada de l'ACO. Llavors ell era consiliari general del Moviment. Em feia una mica de respecte per tot el que suposava treballar pel moviment, però ell em va animar i vaig acceptar. Sempre li ho he agraït!

En aquell moment les tasques al Moviment les realitzaven voluntaris, però el moviment anava creixent i s'anava veient la necessitat d'una per-

sona alliberada. Ell ho tenia molt clar. L'ACO, però, no tenia NIF propi i no em podien assegurar. Tano va ser el primer a posar en marxa tots els mecanismes per aconseguir que l'ACO fos una entitat amb NIF propi. Deia que un treballador/a de l'ACO no podia cobrar en negre i tenia raó. Un temps després l'ACO tenia la seva treballadora assegurada de forma legal, com havia de ser...

Quan es va produir el relleu com a alliberada, vaig entrar a treballar a la secretaria de l'Apostolat Seglar per treballar al servei de la Pastoral Obrera. En aquell moment en Tano era el Delegat de la Pastoral Obrera de Barcelona i de Catalunya. Realment ha estat una sort tot el treball que hem fet amb el Tano i la Coordinadora de Barcelona i de Catalunya. Tano ha estat un treballador incansable, dedicat en cos i ànima als Moviments i a la Pastoral Obrera.

Entre d'altres, vull destacar dues coses importants:

1. Després d'un intens treball d'elaboració, l'Assemblea plenària de la Conferència episcopal espanyola, aprovava el Document de la Pastoral Obrera de tota l'Església. Era la primera vegada que sorgia un Document específic íntegrament dedicat a la pastoral obrera. A partir d'aquí van començar a sorgir els Equips de Pastoral Obrera (EPO's).

2. La formació del Comitè d'empresa de l'Arquebisbat de Barcelona. Uns quants treballadors i treballadores ens van plantejar la necessitat de crear el Comitè amb la intenció d'establir un diàleg permanent entre els treballadors i l'empresa. En Tano, va ser el primer en donar-nos suport i juntament amb la Coordinadora de Barcelona ens van recolzar amb una carta signada per tots i totes. El comitè d'empresa passa a formar part de la història de l'Arquebisbat Barcelona.

Per acabar vull dir que també era un gran pastor! Sempre tenia temps per dedicar una estona a les noies de la secretaria, parlant, escoltant, debatent..., crec que ens estimava i ens cuidava. Com a anècdota us vull dir que, pels reis sempre ens feia un regalet a cadascuna. Un any ens va regalar un davantal i ens va dir: aquest regal que us faig a vosaltres, no és per a vosaltres, és pels vostres marits. Puc dir que el Joan és el que té a la cuina i el fa servir. Tano: ets únic!!!

Hem treballat junts molt anys i ha estat molt enriquidor.

Moltíssimes gràcies Tano!!!

Carme Rodríguez

Cant: Krinitza (*Voxalba*)

Tradicional ucraïnesa

Testimoni de l'àmbit Religioses en barris

AGRAÏMENT PER TOT EL BÉ REBUT

EN L'APRENTATGE DE DEIXAR-SE EVANGELITZAR PELS MÉS POBRES

Fer memòria, avui, del Tano, em porta a pensar en la vida compartida com a comunitat, en aquells anys 80, a Mollet, a la Plana Lladó, un indret anomenat familiarment “El barrio de los sin madre” (car la resposta que rebien els cobradors dels rebuts quan anaven a reclamar el pagament, era: “no està mi madre”). El Tano era el puntal que ens acompanyava en el nostre procés d’apropar-nos als més pobres, per tal de donar resposta a la crida del Senyor que sentíem com a Vida Religiosa Apostòlica a nivell institucional. Recordar aquella experiència, passar-la pel cor, és motiu de joia i gratitud.

Per nosaltres el Tano era un germà que donava la vida en el dia a dia perquè els més joves, els treballadors, la gent senzilla coneguessin Jesús. Era una persona pobra i senzilla, fins i tot gosem dir una mica ingènua; s’admirava dels nois i noies de la JOC que comunicaven Jesús amb la seva vida sense conèixer-lo massa; dels homes de Dit i Fet; de les germanetes de l’Anyell; de la nostra vida religiosa; d’un paisatge de tardor... També patia entre altres coses com per les diferents maneres de comprendre la pastoral. Ell valorava i gaudia de la vida comunitària tan si hi participava com si no; semblava que l’enyorava. Fruïa de l’amistat, del temps de pregària, d’àpats amicals, de temps de joia i esplai. El Tano estimava molt, era agraït i sempre posava la persona al centre.

Què ens queda avui en el nostre camí de seguiment de Jesús d’aquell acompanyament comunitari:

- El centrament en el Senyor Jesús i el compromís pels més pobres fruit de la fe.
- L’evangelització: el donar a conèixer Jesús enmig de les realitats quotidianes, amb una preferència pels nostres germans que estan als marges, deixant-nos evangelitzar per ells.
- L’estimació a l’Església amb la seva riquesa i feblesa, perquè és l’Església de Jesús.
- La comunió com a signe de l’amor i de la presència de Déu, incloent

les diferències reals i a vegades conflictives en els nostres grups i trobades.

- El treball en xarxa i en diferents àmbits com a expressió de la pluralitat i de l'ajuda mútua. El treball que va fer amb nosaltres i amb d'altres Congregacions com les Germanes del Prado a Santa Coloma, les germanetes de l'Assumpció a Gavà,... foren la llavor del que és avui (del que fou?) Jornades de religioses i religiosos dins la Pastoral Obrera a Catalunya.

Personalment ¿què em queda?.

Molts aprenentatges que han anat i van transformant el meu dia a dia en el seguiment de Jesús: la mirada i l'escolta dels més vulnerables, fet que commou i transforma la meva praxi quotidiana; el valor del que és petit, senzill,... però que és fet amb estimació i agraïment; el reconeixement de Jesús en persones i en situacions que la societat no valora; l'estimació a l'Església, una Església que té un rostre diferent segons des d'on la contemplem: solidària, a prop dels pobres, que vol ser sinodal i comptar amb tots però que també és fràgil i a vegades poc creïble, però aquesta és la meva, la nostra, l'Església de Jesús i aquesta Església continuem i continuarem estimant-la.

GRÀCIES TANO, PER TAN DE BÉ REBUT DEL SENYOR A TRAVÉS TEU!

Montserrat Massó Pàmies, odn

**En nom de la Comunitat de la Companyia de Maria
que vivíem a la Plana Lladó de Mollet**

Escrit d'en Gaietà: Com participo en l'evangelització dels pobres (fragments)

3. FUTUR

3.1 A gran part de la població no li arriba el missatge joiós de l'Evangeli, o ens espavilem a buscar noves formes que siguin de veritat pastorals, o es condemna molta gent a viure sense conèixer Jesucrist, si a tot això hi afegim que la gent dels nostres barris viu avui nous desafiaments: l'atur, la precarietat, l'economia submergida, palpable als barris, ... ¿com es pot anunciar l'Evangeli fent abstracció del que és vital en la seva experiència humana? Jesús predicava i guaria, no es pot anunciar l'Evangeli sense apropar-se amorosament a la seva vida. No es pot anunciar l'Evangeli sense fer-protagonistes del seu propi procés alliberador, cristià i eclesial.

3.2 Penso que tal volta la gent de la JOC i de l'ACO han fet una promoció humana i social important, Déu sap si la sabran posar al servei de

l'home concret! Jo hi soc també per aixó. A mi i a tots ells ens agradaria seguir avançant al servei dels més pobres. Potser Déu em parla, avui, per la circumstància que prop de casa s'està construint una presó que serà en part per a joves. Serà possible fer-hi un servei com a cristià i com a capella? Somiar prepara el futur. A mi em sembla que això potenciaria el treball que Déu esta fent en tota la realitat aquí explicada.

CONCLUSIÓ

1) És l'Església, els moviments, els que evangelitzen.

És l'Església que, seguint el pla de Déu de reunir els qui estan dispersos, va creant els ministeris que ella necessita per anar realitzant la seva missió.

Si jo evangelitzo és pel ministeri i la missió que m'ha donat l'Església. És ella qui m'hi segueix acompanyant, animant, estimulant, ...

2) Continuant com a prevere i consiliari, evangelitzo seguint una tasca iniciada, petita, poc significativa, però que, encara que fos com un gra de mostassa, calia no deixar-la sola per tal que pogués germinar.

3) Dins l'Església local, essent-hi oportunament i importunament, portaveu d'aquesta realitat minsa com un gra de mostassa que jo no vaig sembrar; sentint-me corresponsable de la tasca del bisbe i del seu presbiteri perquè no quedés sense pastor, insistint com el P. Chevrier perquè em deixessin enmig d'ells.

4) Optant clarament per continuar un treball missioner a fer en l'Església entre tots, però que sols és possible quan alguns passen davant. Treball de reunir un poble dispers, fer i educar persones, crear xarxa entre elles, anunciar Jesucrist, celebrar, fer que entre tots siguem evangelitzadors, perquè la JOC i l'ACO siguin Església en plenitud.

5) Lligant amb totes les meves forces aquesta realitat amb l'Església que és al Vallès. No és automàtic el lligam parròquia-moviment. Caldren anys de treball i d'esmerçar-hi esforços perquè l'Església respongui al que diuen els documents, els seus objectius, els seus congressos, tal com ha declarat aquest darrer Congrés de la parròquia evangelitzadora del novembre de 1988. Caldrà temps, esforços i molta fe dels que hi creiem, per fer possible que parròquia i moviment es necessitin, es complementin i treballin plegats.

6) Evangelitzo, també, en la mesura que hi prego i que celebro l'Eucaristia, —molts dies sol— perquè tot això esdevingui possible de mica en mica. I també, quan expresso els petits signes que Déu dona que tot

això es va realitzant. Estar amb els pobres possibilita contemplar ja tres coses: veure com es van alliberant de tantes esclavituds, relacionant-ho amb l'experiència de Déu, i expressar-ho en les revisions de vida, cadascuna de les quals, és com una petita paràbola.

7) Evangelitzo en la mesura que col·laboro que joves i adults siguin educadors i evangelitzadors allà on són, i en la mesura que ells ho viuen i ho duen a la pregaria i a la celebració.

Gaietà de Casacuberta

Les Franqueses del Vallès

Publicat a Evangeli i Vida n. 35. Testimonis d'església diocesana

Abril-Maig 1989

Testimoni de l'àmbit Moviment de Professionals

El Tano ens va estimar amb bogeria. La seva darrera trucada va ser per dir-me que feia massa dies que no ens veiem, que venia a casa per parlar ara mateix i concretar una reunió del Grup de RdV. Li vaig mig seguir la corda. Després el seu germà em va trucar: ja has vist com estem, em va dir. Però a mi aquell missatge del Tano m'ha quedat en el fons del cor: en la malaltia ens enyorava i enyorava la revisió de vida. S'estimava el grup i el Moviment i ens estima a cadascun de nosaltres. Tota una vida entregada a l'acció obrera i als més pobres, trepitjant els barris i les presons, però sentia en el més profund que havia d'estar amb els joves i adults que venien del seu mateix món per ajudar-nos a seguir el missatge de Jesús i l'evangeli. Per —essent rics— fer-nos pobres.

El vaig conèixer en una Pasqua MUEC-JOC a la Carral fa... trenta-nou anys. Jo era una jove universitària força rebel i ell es va fixar en mi. Em va fer sentir escollida i no em va deixar d'acompanyar fins al final. El Tano ens feia sentir la crida de Jesús als seus deixebles i ens convidava al seguiment de Jesús. Seguir-lo en la vida, en els sentiments, en les accions i en els projectes.

Ara ens segueix cridant. Ens diu que anem i prediquem l'evangeli com el tresor amagat al camp o com la perla preciosa i única. Ens crida a l'evangelització. Encara el sento: «Aneu en compte, no es tracta només d'una qüestió ètica, de l'assistència social o l'acció política. Es tracta d'una relació profunda, d'amistat i de seguiment de Jesús. La relació amb

l'altre és el lloc privilegiat de trobada amb Jesucrist.»

El Tano va ser testimoni viu que ser cristià i ser missioner és el mateix. Anunciar l'Evangeli amb la paraula i amb la vida, per això som comunitat cristiana i Moviment. Ens ensenyava que els pobres sempre són al centre de l'Evangeli. Volia que anéssim i parléssim de Jesús i de l'Amor infinit del Pare. Volia que en parléssim als fills, als companys de feina, també als que més ho necessiten. Volia que ens sentíssim cridats i enviats a viure l'evangeli i a oferir-lo com una rauxa d'amor que converteix els cors, sana les ferides, transforma les relacions humanes i socials. Cridats a l'esperança.

La darrera trobada com a grup Rdv va ser un dinar d'aquells que tant li agradaven —va fer just un any al Setembre. Ens queda la imatge d'aquest àpat – com a ell li agradava el bon vi i la cuina de casa feta amb amor— fent un tast, ja ara i aquí del Regne de Déu. El Tano ja hi és, i ens mira des de la balconada.

Anna Jolonch MPCB

Cant: Pie Jesu

Gabriel Fauré

Duet de Clarinet i Flauta Mozart

Tano de Casacuberta Tarrida, clarinet

Alegria Boronat de Casacuberta, flauta

Testimoni de l'àmbit Pradó

Amb el Tano hem viscut des de molts anys l'equip on hem concretat aquest tret fonamental del Pradó, com és la fraternitat sacerdotal. Els quatre membres de l'equip valorem molt la necessitat i l'ajuda que ens aporta l'equip a l'hora de viure el nostre ministeri.

Hem de dir que hi hem estat molt fidels i ens ha ajudat a romandre fidels als llocs i tasques pastorals que l'Església ens ha encomanat, especialment en barris populars i atenció al món dels pobres, i fidels també a la nostra Església, que sempre somniàvem més evangèlica, però a la que estàvem agraïts, ja que sempre va respectar les nostres opcions. I sobre tot, fidels a Jesucrist, de qui rebiem la força i de qui ens sabíem perdonats per les nostres mediocritats.

Era en el nostre equip on trobàvem el clima de confiança i acollida

que potser no trobàvem en altres espais més funcionals o organitzatius. Compartir vida i pastoral, feia que coneguéssim el nostre pensament, estil, punts flacs i virtuts. Com totes les coses això era una ajuda per situar cada fet compartit, però a vegades ens podia fer perjudjar motius i vivències del que exposava aquest fet.

Era en el nostre equip on podíem compartir, també el goig per la riquesa de les nostres tasques pastorals, del nostre acompanyar la gent ajudant-los a viure la seva fe, i de qui tan apreníem i rebíem.

Ja en els últims anys, quan anàvem veient més proper el nostre final actiu, vèiem i vivíem amb dolor l'hivern eclesial que ja s'anava donant, però acceptàvem amb goig tot el que havíem viscut, confiant que l'Esperit i no nosaltres era qui la conduïa.

Un tret del nostre equip, és el fet que al costat de l'abundant i ric compartir la vida, a vegades podien faltar aquelles dues ajudes pradosianes com són la revisió de vida i l'estudi d'evangeli, que no hi eren absents, i que Tano, com a més antic pradosià de l'equip, ens recordava.

Ja en els inicis de l'etapa de deteriorament cognitiu, Tano va expressar la necessitat de poder compartir com vivia aquesta situació. Això va ajudar-nos a posar sobre la taula un aspecte del nostre compartir, com és el que per ser homes, cèlibes i educats per a autodominar-nos, el nostre compartir fos marcat per 'anar per feina' o trobar respostes pastorals. En aquest moments ell, d'alguna manera va manifestar la necessitat de compartir també sentiments, interpel·lacions més personals o crides.

Tano, en concret, havia manifestat sovint la necessitat de trobar més temps per a la lectura i la pregària. Tot i així el do de viure amb tensió però amb equilibri la seva vida d'oració i estudi amb la seva acció pastoral, tant parroquial com la seva tasca a la presó i a Dit i Fet i l'acompanyament dels molts grups d'estudi d'Evangelí que ell mateix havia convocat i posat en marxa, grups que en algun moment arribaven a nou.

Tenia una gran capacitat per a l'acompanyament seriós i profund de les persones, així com per encaminar els grups parroquials cap a una vida més orientada i inspirada per l'Evangelí.

El seu sentit i valoració de la fraternitat sacerdotal la va viure, sabent acceptar amb humilitat el que altres companys sacerdots tinguessin alguna activitat que a ell com a rector li feia il·lusió. I també per la fidelitat i cura amb què va acompanyar fins a l'últim moment els companys sacerdots que vivien a la parròquia.

Servei i proximitat que li van ser reconeguts per la comunitat, pel servidor de la parròquia i per tants amics i familiars que el van acompanyar quan entrà en una etapa de disminució cognitiva, i se li correspongué fraternalment.

Equip Pradó, Oriol Xirinachs

Escrit d'en Gaietà: L'acompanyament als malalts i a la mort I

1. Vull parlar-vos de la meua experiència d'acompanyar a persones que se'ls ha comunicat que tenen una malaltia impossible de curar. He de dir d'entrada, que admiro als companys que fan aquest servei dia rere dia, any rere any, en els hospitals del nostre país, i per descomptat, els metges i les infermeres, que amb tanta delicadesa, acompanyen als malalts terminals.

2. Aquí al Pi potser no arribem a tothom, però la germana Micaela, fa el que pot i ho hem d'agrair molt. Ella visita les residències que té al seu abast, i fa possible que un capellà i un diaca, l'ajudin a celebrar amb els malalts la seva fe. Hi ha també persones a la nostra parròquia que van visitant els nostres malalts, encara que sigui en residències relativament llunyanes. Gràcies a tots.

3. Durant anys vaig acompanyar malalts de tres residències, on també celebràvem l'eucaristia de tant en tant. I parlàvem amb els qui volien parlar amb nosaltres. M'acompanyaven dues voluntàries que portaven l'alegria a la gent gran, ja sense familiars que les visitessin. També puc parlar de persones que m'ha demanat un acompanyament llarg. Amb alguns amics això ha durat dos o tres anys, i amb un cinc. Hi ha persones que han deixat la fe de costat durant molt anys, i al veure's al final de la vida volen revifar una fe que, de fet, no havien perdut mai del tot. N'hi ha d'altres que demanen el sagrament del perdó, la comunió o la unció. Però els que més trobo és gent que el que demanen és tenir una conversa sobre la pròpia vida. Em parlen dels seus pares, del marit o la muller, i sobre tot dels fills. També de com pregunten, del que encara poden llegir, o de les pregàries que saben de memòria. Expliquen també els dies feliços, els dies tristos, els patiments i les alegries de la vida. Tot plegat és d'una gran riquesa i en dono gràcies a Déu. De fet ells entenen que la nostra visita és com si fos el mateix Crist-Jesús, i això ens exigeix temps i gratuïtat.

4. La vellesa i la malaltia són una ocasió per experimentar la dependència i la pobresa, i ens pot ser una oportunitat per llegir altrament l'Evangeli.

Podem revelar-nos contra la mort quan la debilitat es va fent present en la nostra vida. Uns dels grans teòlegs del segle XX, Karl Rahner, va reflexionar molt sobre la proximitat de la mort i deia que hi ha una clau evangèlica: és l'amor a la Creu que ens prepara a la mort des del patiment i la fe, transformant la meua mort en una entrega a Déu. Acceptar la mort no pot ser resignar-se a morir, sinó transformar aquest pas en un acte d'Amor a Déu. Jesús diu en la seva mort, "per això el Pare m'estima, perquè jo dono la meua vida, per recobrar-la després. Ningú no me la pren; sóc jo que la dono de mi mateix" (Jo 10, 17-18).

L'art de viure consisteix en transformar la concepció de la mort en un acte del nostre desig i no en un acte forçat. La mort pot esdevenir un acte d'amor, d'entrega a Déu. La mort de Jesús ho va fer possible. Aquesta és l'espiritualitat cristiana del sofriment en la malaltia i en la mort. La Creu ens porta sempre a la vida nova i definitiva en Déu. Morir és trobar Déu per sempre. Aquesta és la nostra fe.

Gaietà de Casacuberta, rector.

NB: Els capellans donem la impressió d'anar molt atrafegats i la gent no gosa a demanar-nos res. Però això pot ser greu quan es té un familiar malalt. Per no molestar al mossèn, no li demanen una visita al seu familiar. Per molta feina que tinguem, hi ha sempre prioritats ineludibles que passen davant de tot, perquè —com ja he dit— per a molts malalts, la nostra visita és com si fos la visita del mateix Jesús. Per favor, no deixeu de demanar-nos el que és urgent.

Publicat a "Ahir, avui, demà". N. 675 (30 de juny de 2013)

Cant: A la nanita nana (Voxalba)

Lletra: Juan Francisco Muñoz

Música: José Ramón Gomis

Arranjament: Norman Luboff

Testimoni de l'àmbit Amics

El Tano va néixer el 1940, per tant tenia 10 anys més que un servidor. El vaig conèixer pels anys setanta del segle passat, quan uns amics seminaristes, que estàvem fent l'etapa de "pràctiques" en parròquies dels barris de la Sagrera, Sant Andreu, Clot, Congrés i Poble Nou ens reuníem per compartir el nostre servei en grups de joves. El Tano va participar d'algunes

d'aquests reunions i ens va iniciar, juntament amb Mn. Josep Hortet al mètode de la revisió de vida. Nosaltres ens vam constituir com a JOBAC i el Tano es va situar com a consiliari de la JOC que s'estava recuperant. Aquestes decisions diferents no van evitar certes diferències amb ell que amb el temps van anar desapareixent. De fet el Tano més endavant va contribuir, com altres, a que la JOC i la JOBAC s'unissin, el 1992.

En les diverses trobades amb ell trobava les preguntes adequades que t'havia de fer sobre el que passava a la societat, a la política, a la classe obrera, a l'església, entre els joves o sobre qüestions més personals. Estava atent al que vivies, t'escoltava i tenia una gran capacitat de seguir a fons a persones i grups. Feia estudi d'evangeli personal. Es preocupava molt per la vida quotidiana, les ocupacions, els sentiments, els pensaments, la fe, l'espiritualitat, el seguiment de l'evangeli de Jesús, de tothom a qui seguia. Sabia canalitzar bé les necessitats de cadascú vers un tractament psicològic, vers un grup, un treball, una formació...

Una experiència regular i enriquidora de relació personal amb ell, han estat els dinars que durant molts anys (i també sopars) hem compartit amb ell i un grup de capellans. Parlàvem de tot. Ens acompanyàvem. Estàvem el cas del que vivíem, patíem i del que ens alegrava. Posàvem en comú les nostres crítiques a una església que no acaba de ser evangèlica. Fins el darrer any seguia compartint el pa amb nosaltres, tot i que per la seva malaltia ja no podia seguir la conversa de la qual tant, no solament havia gaudit, sinó que explícitament valorava com a imprescindible. I ara trobem molt a faltar la seva presència, les seves preguntes, la seva escolta activa, els punts de vista diversos, les seves fidelitats a Catalunya, a l'evangeli, a l'Església, a la classe treballadora...Tenia un alt esperit i discerniment crític i una mirada profunda i molt madura i molta llibertat d'esperit. Va ser un veritable "pastor" pobre pels pobres.

Amb ell vaig participar d'un grup a la Fundació Vidal i Barraquer en el que vinculàvem la nostra fe amb la nostra psicologia i la psicologia de les persones que ens anàvem trobant en la vida. En aquest grup vam anar molt a fons, podíem parlar lliurement, ens vam conèixer molt i n'estic molt agraït del que m'ha ajudat personalment en moments difícils i de canvi de la meua vida. A la Parròquia de Santa Maria del Pi va entusiasmar joves per l'acció social, per associar totes les activitats socials i culturals, agrupar persones per fer Estudi d'Evangelí, desenvolupar la catequesi, l'esplai, organitzar la parròquia, l'arxiu i el museu.

Al final de la seva vida va saber anar deixant responsabilitats, i es va deixar cuidar pels amics, amigues i família, com ell havia fet amb tots nosaltres.

Joaquim Cervera

Escrit d'en Gaietà: El futur dels nostres fills

Fa pocs dies, en un dels grups del Pi és va plantejar: quin futur volem pels nostres fills? Un qüestionari ens va ajudar. Què fan? Com ocupen el seu temps? Què els fa patir o els fa contents? Ens preocupa el seu èxit? La seva maduresa? Els seus fracassos?

Les respostes van anar per aquí: volem que els nostres fills tinguin seguretat en ells mateixos, que siguin lliures, que coneguin els propis límits, que tinguin una sana autoestima i respecte a la persona, que siguin madurs per superar èxits i fracassos de la seva vida... que siguin feliços, que puguin treballar en el que els agrada, etc.

És va fer una altra pregunta: La fe cristiana els pot ajudar per aconseguir el que volem o els pot ser un obstacle? Van veure que, en general, els pot ajudar. I afegiren:

- Em desespera que tot i haver tingut una bona catequesi estiguin tan "rebotats" amb l'Església; "No els agrada gens que l'Església es presenti al costat d'un partit polític o tot el que es veu d'ella en la TV o els diaris..."; "Malgrat això, es preocupen de les coses importants, són madurs i estan centrats per la seva edat adolescent o pre-adolescent".

Encara es va fer una tercera pregunta: Què hi poden fer ells per transmetre'ls la fe? Es va dir: "Les coses van tan ràpides que no sé si hi puc fer res. Cada dia en sé menys". "Estaria content de ser un referent i que em trobessin sempre que em necessitin". "No hi estic en contra de la fe, però no els puc ajudar perquè estic descol·locat". "No conec prou l'Evangelí"; "Necessito conèixer un Jesús diferent del que vaig rebre a l'escola on tot era pecat".

Poc a poc la conversa es va centrar en la pròpia fe dels pares. "Jo prego cada dia a Déu". "Jo soc creient. En els moments durs i difícils de la meua vida la fe m'ha ajudat a tirar endavant. Però no soc de litúrgies, ni de missa. Com ser ajudats?

Al final es va prendre una decisió: iniciar un camí per conèixer de nou

Jesús de Nazaret, el Crist Jesús. **Hem descobert que el millor que podem fer pels nostres fills és reciclar la nostra fe.**

Gaietà de Casacuberta, rector

Publicat a "Ahir, avui, demà". Maig 2007

Testimoni de l'àmbit Parròquia del Pi

Vam conèixer en Gaietà tot just ell va arribar al Pi. En aquell moment formàvem part del Grup de Pares de l'Esplai que donàvem suport a les activitats que aquest portava a terme. N'eren els darrers anys perquè els nostres fills havien fet el pas a monitors o estaven a punt de fer-lo.

Va ser iniciativa d'en Gaietà, nosaltres sempre l'hem anomenat així, que va venir a trobar-nos per a proposar-nos, amb les companyes i companys del Grup de Pares, de fer en un primer moment, una coneixença mútua, però amb la perspectiva, aleshores discreta, de convertir-se en un grup de catequesi d'adults.

Aquest primer moment va servir per a conèixer-nos i participar plegats dels nostres i dels seus neguits, que no n'eren pocs en aquells moments a la Parròquia del Pi.

En un moment compromès que patí amb el gestor del Pi d'aleshores, li vam oferir, amb d'altres feligresos i feligreses, suport personal i legal, de forma que es va poder resoldre la qüestió i, malgrat el tràngol personal que va patir per implicacions seves personals, s'inicià una nova etapa en la gestió de la Parròquia que ens ha portat fins avui. Amb tot, nosaltres hi aportàvem alguns elements per a ell molt rellevants com era la mel i mató, la nata, la xocolata a la tassa...

El compartir tots aquests moments complicats va crear, amb nosaltres i amb d'altres persones properes a la Parròquia, una complicitat amb ell que va derivar en el seu oferiment a que ens involucressim més en la vida parroquial participant de diferents espais i entitats lligades al Pi. Va ser un moment molt ric per a nosaltres que es complementava, ara ja sí, amb l'estudi de l'Evangeli.

En aquests petits grups de catequesi ell hi trobava uns dels seus espais més actius d'apostolat.

N'era un convençut de que en la catequesi propera amb el seus parroquians, els lligams amb l'evangeli es feien més forts i s'interpel·lava de forma més directa amb la nostra quotidianitat, i, per tant, en poder traslladar el missatge de Jesús, a les nostres vides.

Per a nosaltres, l'experiència de llegir i comprendre l'Evangelí amb ell, va ser tota una revelació personal, perquè ens va permetre veure la paraula de Jesús, transcrita per Marc en aquest cas, despullada del vernís que a vegades se li ha posat històricament, i aprofundint en el significat dels gestos, les situacions i el context històric en que es van produir, i en especial en el missatge del Regne com un camí que tothom pot compartir. Amb ell vam entendre que Jesús va emprendre el seu camí, i el va compartir, per a rescabalar al seu poble de la injustícia, l'opressió i el silenci al que el sotmetien les seves jerarquies religioses i polítiques.

Mirant el què passa avui, es té la convicció que cal, més que mai, seguir fent conèixer, comprendre i aprendre del missatge de l'Evangelí, d'aquest que a tots ens acosta al Regne de Déu.

Amb en Gaietà, en aquesta distància propera i de complicitat, vam trobar una gran persona, que a vegades dissimulava amb un posat una mica esquerp, però que també deixava traspuar ironia, intel·ligència i un bon sentit de l'humor.

Mercè Casademunt i Jordi Espuny

Escrit d'en Gaietà: Casacuberta

(fragments de «Casacuberta», un text escrit pel Tano per la seva mare i els seus germans en motiu de la celebració dels 67 anys de la història d'amor dels seus pares. En aquest fragment es descriu a ell mateix)

En Tano és el que és: el que sembla, el que es veu i el que no es veu perquè s'amaga... Fet a cops com una escultura, soc el que soc en mans de Déu i de la gent que Déu m'ha donat. En mans de Déu i de la gent soc una escultura inacabada que els dos que la fan la van treballant... queda molt temps encara per donar-la per acabada... Però feliç més que mai d'haver sigut cridat, o triat, per a ser portaveu del Crist mort i ressuscitat que va preferir els pobres i petits d'aquest món.

De la mare ho he rebut tot. La passió, la intel·ligència, el mal geni que no surt gaire, el realisme de les anàlisis. Del pare una certa timidesa que no es deixa veure del tot i que voldria passar inadvertida. Però molt de la mare. [...]. Pastoralment el treball m'ha anat bé perquè he pogut fer bastant allò que m'ha agradat fer, acompanyar persones en la vida i a la vida de la fe. He hagut d'anar bastant sol, per anar fent el que creia que Déu em demanava...

Els tres nois som diferents, però ens complementem bé. A mi em sembla que soc el que més m'assemblo a la mare, cridat a dir-vos coses oportunament i inoportunament, creant fàcilment amics i enemics[...]. Ho puc dir amb un exemple: hi ha moltes maneres de ser capellà, però ara n'anomenaré dues, i les dues són bones. Els uns són els més estimats en les parròquies i els pobles: ésser tendre, amorós, servidor, estar sempre a punt per a estimar en concret... I l'altra: ésser educador o mestre que no estalvia a ningú la part de veritat que sovint incomoda[...]. Jo seria la segona manera. No hi puc fer res. És el que soc i Déu deu haver volgut que sigui així. Bastant lliure, poc polític, bastant o molt feliç i, gracies a Déu, creient del tot... Com la mare, amb els anys no he perdut l'entusiasme de viure...

[...]

La historia d'amor que hem recordat avui és una historia de creació contínua, si voleu d'encarnació continua de l'amor, en la historia de cada persona, de cada parella, de la família i de tantes persones i famílies en el món. Això és etern... això és sempre, ahir, avui, demà ...

No puc creure que tanta bellesa, tant d'amor i felicitat sigui només per setanta o cent anys. Per mi és per sempre i per això avui no estic tan trist perquè això de Das ho podrem tenir per sempre molt millor en el cel amb Déu que és Amor, i junts amb el nostre pare, per sempre. És la meva fe. Us ho creieu o no, però quan això arribarà veureu que els qui ens ho creiem teníem raó. Apa, i fins una altra!

Das, 24 de setembre de 2001

Cant: Ave Maria

(Voxalba)

Carles Prat

Santa Bàrbara, Das, Cerdanya

Santa Maria del Pi